

Kihirdetjük a Jóbél-évet

A kéci iroda asztalát hatalmas föliánsok bontották. Évtizedekre visszamenően ezeken tartották nyilván az egyházi kimutatókat. A gyülekezet teljesen el volt adósodva. Még az évi 19 lejt sem tudták befizetni a pár kiló termény mellett. Az anyagi csődöt tetézte az adósságtudat nyomasztó terhe. Szinte mindenki megbélyegezve érezte magát. Itt is, mint sok más gyülekezetben, az volt a szokás, hogy a hátralékosoknak csak akkor végeztek egyházi szolgálatot, ha az adósságukat rendezték. Addig nem volt keresztelés, esketés, temetés, konfirmálás, amíg nem fizették. A megszorult kliens összekéregeti a pénzt, fizet, és fogsikorgatva teszi be a lelkesi iroda ajtaját...

Feltártam a presbitérium előtt, képtelen vagyok így az evangélium jó hírét közölni. Isten elengedte minden tartozásunkat, s csak így járhatunk hálásan megújult élettel. Tegyük mi is ezt! Töröljük el mindenkinek az adósságát, sőt, ne legyen kötelezően megszabott egyházi adó, mindenki fizessen hálás szíve szerint! Töröljük el a szegyénteljes stóla-rendszert! Ezentúl semmiféle egyházi szolgálatért ne kelljen fizetni. Senkinek nem kell majd tartania attól, pénzhez szabódik a prédikáció. Arra törekszünk, hogy mindenki csak azt hallja, amit az Ige mond, akár fizet, akár nem.

A presbitérium megrémült: teljesen tönkremegyünk, s még a lelkipásztort sem tudjuk fizetni! Megnyugtattam őket: ne féljünk anyagi ügyeinket Isten kezébe tenni. Tudom, nagyon merész lépésnek tűnik ez, de szerettem volna, hogy meglássák, Isten hűségese marad ígéretéhez.

Végül is fejcsóválva, de engedtek. Vasárnap kihirdettük a gyülekezet előtt az új fordulatot. Mindenki nulláról indul. Sem előnye, sem hátránya senkinek nincsen. A szabadság levegője járta át a gyülekezetet. Az Őszövetségben gyakorolt kürtzengés esztendeje, a Jóbél-év, annyi évezred után újból átért a valóság lett. A megsárgult adósságleveleket félretettük. Hiszen a kereszten Krisztus a mi bűneink adósságlevelét érvénytelenítette!

A hatás nem maradt el. A gyülekezet tagjai egymás után

hozták adományait. Mélyen megrendítette őket, hogy a mi Istenünk nem koldus és nem kolduló. Ő nem szükölködik semmiben, sőt adományainkban is azt tesszük elébe, amit az ő kezéből vettünk. Mi is átértük, amit Mózes: „Többet hord ez a nép, mint amennyi szükséges”. (2Móz 36,4) A terményt székérel szedték össze, többé nem méricskéltek, hogy megvan-e vagy nincs meg a 19 kiló. „Mi örülünk, hogy adományt hoztok, ti még jobban örüljétek, hogy hozhattátok.” A templomi perselyre ez a felirat került: „Önmagukat adták először az Úrnak.” (2Kor 8,5)